ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 (29) ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1910

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΟΥ ... ΕΤΟΥΣ

...ή, 16 απριλίου

ΕΤΟΣ ...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΣΩΚΡ. ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ
Γ. Κ. ΥΠΕΡΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Εν Σμύρνη ετησία μετ. 6 εξάμηνος 3
Εκτός της Σμύρνης » » 8 » 4
Αι συνδρομαί και αι ειδοποιήσεις προπληρώνονται
Εκαστον φύλλον τιμάται μεταλλικά 2

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΗ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
δημοσιεύονται εν τη γ'. και δ'. σελίδι κατ' οικονομίαν

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ
εκτελούνται παντός είδους τυπογραφικαί
και λιθογραφικαί εργασίαι

ΓΡΑΦΕΙΑ, ΟΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑ-Ι'ΚΗ (ΔΙΟΔΟΣ ΕΣΑΓΙΑΝ)

Ο ΠΙΛΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

[Εκ της «Ζωής του Χριστού» του περιρήμου Αγγλου συγγραφέως Φάρραρ αποσπώμεν τὸ ἑξῆς κεφάλαιον, μετὰ συγκινητικῆς μεγαλοπρεπείας ἀφηγούμενον τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος:]

Ο Πιλάτος ἔρριξε τὴν ἀκουσίαν ἐκείνην κραυγήν, ἡ ὁποία συνεκίνησε μέχρι μυχίων τόσα ἑκατομμύρια καρδιῶν:

— Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος!

Ἀλλ' ἡ ἀναφώνησίς του ἐπροκάλεσεν ἀγρίαν ἔκκρηξιν κραυγῶν:

— Σταύρωσον! Σταύρωσον!

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπλῆ θέα Του, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἄρατον ἐθύνην Του καὶ κατάπτωσιν, ἐφαίνετο ἐξάπτουσα τὴν ὀργὴν τοῦ μίσους των. Μάτην ὁ εἰδωλολάτρης στρατιώτης ἐπικαλεῖται τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἰουδαίου ἱερέως· οὐδεμίαν καρδίαν ἔνιξεν ὁ οἶκτος· κραυγὴ συμπαθείας δὲν διέκοψε τὴν μονότονον κραυγὴν τοῦ «Σταύρωσον»—τὴν ὁλολύζουσαν ἐπωδὸν τῆς ἀγρίας «τελετουργίας τοῦ θανάτου». Οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν χύσει ποταμοὺς αἱμάτων εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, εἰς φανερὰς σφαγάς, εἰς μυστικὰς δολοφονίας, ἠδύνατο νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι εἶχον καρδίας ἐκ πάγου καὶ πέτρας.

Ἀλλὰ πυγερώτεραι καὶ μᾶλλον λίθιναι ἦσαν αἱ καρδίαι τῶν μικρολόγων ἐκείνων ὑποκριτῶν καὶ κενοφρόνων ἱερέων. «Λάβετε αὐτὸν καὶ ὑμεῖς σταυρώσατε αὐτόν», εἶπεν ὁ Πιλάτος μετ' ἀνυποκρίτου ἀηδίας, «ἐγὼ εἰς οὐδὲν εὑρίσκω αὐτὸν ἄξιον θανάτου!» Οποία ὁμολογία ἐκ μέρους Ρωμαίου δικαστοῦ! «Καθόσον ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ κρίνω, ὁ ἐνώπιόν μου προσαγόμενος εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος, ἀλλ' ἂν πρέπει νὰ σταυρώσετε Αὐτόν, λάβετε αὐτὸν καὶ σταυρώσατέ τον. Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐγκρίνω, ἀλλ' ἠμπορῶ προφρόνως νὰ ἐγκρίνω τὴν παραβίασιν τοῦ νόμου».

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλεεινὴ αὐτὴ καὶ ἔνοχος ὑπεκφυγὴ δὲν παραχωρεῖται εἰς αὐτόν. Ο Σατανᾶς ἐννοεῖ οἱ δοῦλοί του νὰ ἐκπληρώσουν ἀκέραιον τὸ ἔγκλημα καὶ ζητεῖ φανερὸν τὸ κίνημα τῆς συγκαταθέσεώς των. Ο,τι οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦν—ὅ,τι οἱ Ἰουδαῖοι θὰ λάβουν—δὲν εἶναι ἡ σιωπηρὰ συνενοχή, ἀλλ' ἡ ἀπόλυτος ἔγκρισις.

Βλέπουν τὴν δύναμίν του. Βλέπουν, ὅτι ὁ αἱμοσταγὴς αὐτὸς Πραίτωρ δὲν τολμᾷ ν' ἀντισταθῇ κατ' αὐτῶν· γνωρίζουν ὅτι ὁ Ρωμαῖος τοποτηρητὴς εἶνε ὑποχωρητικὸς εἰς τὰς τοπικὰς προλήψεις. Αὐθαδῶς ἑπομένως ἀπορρίπτουν πᾶσαν ἰδέαν πολιτικοῦ ἐγκλήματος καὶ μὲ τὰ ὑποκριτικὰ προσχήματα, τὰ θερμαινόμενα εἰς τοῦ μίσους τὴν [illegible] ἀναφωνοῦν: «Νόμον ἔχομεν καὶ κατὰ τὸν νόμον [illegible] ἐπρέπει νὰ ἀποθάνῃ, διότι ἐποίησεν ἑαυτὸν [illegible] Θεοῦ υἱόν».

Ὑπὸ Θεοῦ! Η ἰδέα αὐτὴ ἦτο ὀλιγώτερον ἀλλόκοτος καὶ μισητὴ εἰς ἕνα εἰδωλολάτρην ἢ εἰς ἕνα Ἰουδαῖον. Καὶ ἡ λέξις αὐτή, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀκουσθῇ ἕως τότε, ὑπῆρξε διὰ τὸν Πιλάτον ὁ τρίτος καταπληκτικὸς σίωνὲς ὁ ποιῶν αὐτὸν τρέμειν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξωθήθη ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τοῦ κακοῦ. Καὶ πάλιν ἐγκαταλείπων τὸ ὠρυόμενον πλῆθος ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἥρεμον αἴθουσαν τοῦ πραιτωρίου καὶ «πρὸς καθησύχασιν τῆς χριστιανικῆς του συνειδήσεως», ὅπως ὁ Τερτυλλιανὸς τόσον λεπτῶς εἶπε, λέγει πρὸς αὐτὸν μὲ φοβισμένον τόνον: «Ποῖος εἶσαι;» Φεῦ! Ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ ποκριθῇ πλέον. Ο Πιλάτος εἶχεν ἤδη βαθέως εἰσέλθει εἰς τὴν ἀδὸν τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀδικίας· δι' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἤδη ἀρκετὰ ὁμιλήσει διὰ τὰ ἄγρια κτήνη, τὰ ὠρυόμενα ἔξωθεν, δὲν εἶχε πλέον νὰ εἰπῇ τίποτε.

Τότε σχεδὸν θυμωμένος ὁ Πιλάτος ἠρώτησεν αὐτόν: «Οὔτε πρὸς ἐμὲ δὲν λαλεῖς; Δὲν γνωρίζεις, ὅτι ἔχω τὴν ἐξουσίαν νὰ Σὲ ἀπολύσω ἢ νὰ Σὲ σταυρώσω;» Εξουσίαν! Καὶ ἡ δικαιοσύνη; Καὶ ἡ ἀλήθεια; Καὶ ἡ ἀθωότης; Καὶ ἡ συνείδησις; Ολα αὐτὰ ἦσαν τίποτε; Πραγματικῶς ὁ Πιλάτος δὲν εἶχε τοιαύτην ἐξουσίαν· ἀκόμη καὶ εἰς τὴν αὐθαίρετον ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν ἔβιδε εἰς τὴν φράσιν ὁ τύραννος, ἦτο ματαία καυχησιολογία, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν φοβερὰν καὶ ὃν ἤθελε δὲν θὰ ἐτέλμα.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὤκτειρε τὴν ἀπέλπιδα σύγχυσιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν ὁποῖον τὸ ἔγκλημα ἀπὸ ἄρχοντος μετέβαλλεν εἰς δοῦλον. Μὴ χλευάζων αὐτόν, οὐδὲ ἀντιλέγων—ἀπαλύνων μᾶλλον ἢ ἐπιδεινώων τὸ ἁμάρτημά του—ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ἤρεμος: «Καμμίαν δὲν θὰ εἶχες ἐξουσίαν ἐπ' ἐμοῦ ἂν δὲν σοῦ ἦτο δεδομένη ἄνωθεν· διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ παρέδωκεν ἔχει ἁμαρτίαν μεγαλειτέραν ἀπὸ σέ». Διαπράττεις δηλ. ἔγκλημα.—Ἀλλ' ὁ Ἰούδας, ὁ Ἄννας, ὁ Καϊάφας, οἱ ἱερεῖς καὶ Ἰουδαῖοι αὐτοί, εἶνε πλέον ἀξιόμεμπτοι ἀπὸ σέ. Οὕτω, μετ' ἀπείρου ἀξιοπρεπείας, καὶ ἀπείρου τρυφερότητος, ὁ Ἰησοῦς ἔκρινε τὸν κριτήν Του. Εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς του ὁ Πιλάτος συνηθάνθη τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων αὐτῶν—καὶ σιωπηλῶς ἀνεγνώρισε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ θεσμίου καὶ μαστιγωμένου θύματός του. Πᾶν ὅ,τι εἶχε μείνει ἐντὸς αὐτοῦ τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐγενὲς:

Ποθάνθη πόσον τὸ θεῖον εἶνε ὑψηλὸν
Κ' ἡ ἀρετὴ πόσον γλυκεῖα εἶνε·
Ο,τι φιλάνθρωπον καὶ εὐγενὲς ἀπέμεινεν
Εἰς αὐτὸν, ἐδάκρυσε κ' ἀπέθνησκε.

Πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς ψυχῆς του δὲν εἶχε καταβρώσει ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ σκληρότης ἐβοήθη ὡς ἀπὸ ἠχὼ ἀπροσδόκητον εἰς τὰς ὀλίγας γαληνίους αὐτὰς λέξεις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ο Ἰησοῦς κατεβίβασε τὸ ἁμάρτημά του καὶ ἀντὶ νὰ προσβλήθῇ, ἀπ' ἐναντίας ἡ κρίσις αὐτὴ ἐνέτεινε τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὸ μυστηριῶδες· Ον, τοῦ ὁποίου ἡ ταπεινὴ ἀδυναμία ἐφαίνετο μεγαλειτέρα καὶ φοβερωτέρα ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπεστέραν δύναμιν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Πιλάτος ἠγωνία ἀκέμα περισσότερον διὰ νὰ τὸν σώσῃ. Η συνείδησίς του ἀνεταράσσετο, διότι, διὰ τρίτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἐνῆλθεν εἰς τὸ πραιτώριον καὶ ἀπεπειράθη τελευταίαν καὶ ἀπέλπιδα πρόσπαθειαν. Ωδήγησεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀποδλέπων πρὸς αὐτὸν ἐνῷ ἵστατο σιωπηλὸς καὶ ἐναγώνιος, ἀλλὰ γαλήνιος, ἐπὶ τοῦ στίλβοντος αὐτοῦ Γαββαθᾶ (Λιθοστρώτου), ὑπὲρ τὸν κτηνώδη ἐριθισμὸν τοῦ πλήθους, εἶπε πρὸς τοὺς ἐξάλλους ὀχλαγωγοὺς, ὡς εἰς ἔκρηξιν εἰλικρινοῦς πεποιθήσεως:

«Ἴδε ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν!»

Ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι ἐξέλαβον ὡς χλεύην ὅτι ὁ θαρμένος καὶ ὑβρισμένος αὐτὸς Μάρτυς ὠνομάσθη βασιλεὺς των. Ρεῦμα μᾶλλον σκότιον ἀνεμίχθη μὲ τὰ πάθη τοῦ λυσσώντος καὶ ὠρυομένου ὄχλου. Μεταξὺ τῶν κραυγῶν: «Σταύρωσον», ἀπεκλαί φεβεραὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐξηνέχθησαν.

Ἦτο ἤδη ἡ ἐννάτη ὥρα καὶ ἀπὸ τριῶν ὡρῶν ἐμαίνοντο καὶ ἀνέμενον ἐκεῖ. Τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὸν ὀργίλον ψίθυρον τοῦ πλήθους. «Τὸν βασιλέα ὑμῶν νὰ σταυρώσω;» ἠρώτησεν, ἐξαπολύων τὴν λύσσαν καὶ τὴν ὀλτφίνα τῆς καρδίας του εἰς χλευασμὸν κατ' αὐτῶν. «Δὲν ἔχομεν ἄλλον βασιλέα ἀπὸ τὸν Καίσαρα», ἀπήντησαν οἱ Σαδδουκαῖοι καὶ οἱ Ἱερεῖς, ρίπτοντες εἰς τοὺς ἀνέμους κάθε ἰθνικὸν ἰδεῶδες καὶ κάθε ἐλπίδα Μεσσιακήν. «Ἐὰν ἀπολύσῃς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν», ἐκραύγαζε καὶ πάλιν τὸ πλῆθος, «δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος. Πᾶς ὅστις κάμνει ἑαυτὸν βασιλέα, ἀντιλέγει καὶ ἀντιπράττει κατὰ τοῦ Καίσαρος».

Εἰς τὸ σκότιον αὐτὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος ὁ Πιλάτος κατελήφθη ἀπὸ τρόμον. Ητο ὄνομα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξεδιάζετο, ἦτο ὄνομα δεισπόζον αὐτοῦ, ἐσκέπτετο τὸ φοβερὸν αὐτὸ ὅπλον τῆς τυραννίας, τὸ ἔγκλημα τῆς ὕβρεως κατὰ τοῦ βασιλέως, τὸ ἔγκλημα loesa majestas, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε κάθε ἄλλην καταγγελίαν, τὸ ὁποῖον καθίστα τὴν δέσμευσιν καὶ τὰ βασανιστήρια τόσον κοινὰ εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὡς ὕδωρ τὸ αἷμα ἐπότιζε τὰς ὁδοὺς τῆς Ρώμης.

Εσκέφθη τὸν Τιβέριον, τὸν γέροντα καχύποπτον αὐτοκράτορα, τὸν κρύπτοντα εἰς τὴν Καπρέα τὸ ἐλκῶδες σῶμα, τὰς φαρμακερὰς ὑποψίας του, τὰς νοσηρὰς ἀτιμίας του καὶ τὴν ἀπέλπιδα ἐκδίκησίν του. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν φόβον του ἐνέτεινεν εἰς αἱματηροτέραν καὶ μᾶλλον μισάνθρωπον ἀγριότητα ἡ ἀνακαλυφθεῖσα προδοσία καὶ δολιότης τοῦ φίλου καὶ προστάτου του Σηϊανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Πιλάτος ὤφειλε τὴν θέσιν αὐτοῦ. Πιθανὸν μεταξὺ τοῦ ὄχλου αὐτοῦ νὰ ὑπῆρχαν μυστικοὶ κατάδοται.

Από πανικὸν καταληφθεὶς, ὑποταχθεὶς εἰς τὸν ἴδιον τρόμον, ἐν ἐπιγνώσει παρέδωκεν τὸ ἀθῶον θῦμα εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Αὐ[illegible] ἀνίκανος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν μονην δικαιαν πρᾶξιν τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμησεν. Αὐτός, ὅστις τοσάκις ἐρόνευσε τὸν οἶκτον, δὲν ἐδύνατο τώρα νὰ δοκιμάσῃ τὴν γλυκύτητα τοῦ οἴκτου, μ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν του. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος τοσάκις κατεχράσθη τὴν ἐξουσίαν, καθίστατο ἤδη ἀνίκανος νὰ τὴν ἀσκήσῃ, ἄπαξ, ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Αληθῶς, εἰπεῖν, τὸ ἁμάρτημα ἀπέδη δι' αὐτὸν Ερινυὸς καὶ ἀδροδίαιτοι κακίαι του μετεβλήθησαν εἰς ὄργανον τιμωρίας!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τὰς ἔρημας τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ, ἀλλ' ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του εἶχε φθάσει ἤδη μέχρι τῆς Μιχίμ, πόλεως πλουσίας κειμένης μεταξὺ ἀμπελώνων εἰς τὴν χώραν τῆς Σαμαρείας.

Μίαν δείλην εἶχε περάσει κάποιος μὲ τὴν κόμην ἀνεμιζομένην, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι νέος Ραββὶ, προφήτης νέος, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν πρασίνων λόφων τῶν Μαγδάλων καὶ τῆς Καπερναούμ, προαγγέλλων τὴν βασιλείαν τοῦ Κυρίου. Ο Ραββὶ ἐθεράπευσε τὸν δοῦλον ἑνὸς Ρωμαίου κεντυρίωνος μὲ μίαν μόνην λέξιν, τὴν ὁποίαν γλυκὰ τοῦ ἐψιθύρισεν. Εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν πάλιν ἀνέστησε μίαν κόρην. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠρώτων, ἂν αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καὶ διηπόρουν διὰ τὴν ἄρρητον γλυκύτητα τῶν λόγων του. Ελπὶς εὐφροσύνης, ὡς ἡ δρόσος τοῦ Ερμῶνος, ἐδρόσιζε τὰς ψυχὰς, ἡ γῆ ἐφαίνετο ὀλιγώτερον σκληρὰ καὶ ὅλα τὰ βάρη ἐλαφρότερα. Εἰς τὸ Σιχὲμ ἔζη γέρων, ὀνομαζόμενος Οσὲδ, κύριος πολυαρίθμων ποιμνίων, ἰδιοκτήτης ἀπεράντων ἀμπελώνων ὅστις ἀκολουθῶν τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τοῦ Ισραὴλ, ἐθυσίαζεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Εβὰλ. Αλλ' ἄνεμος καύστικὸς κληθεὶς ἀπὸ τὴν ὀργίλην φωνὴν τοῦ Κυρίου καὶ ἐρχόμενος ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἐρήμου, εἶχε φονεύσει τοὺς βόας τῶν ἀγελῶν του. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε φαιδρὰ ἔθαλλον τὰ κλήματα τῶν ἀμπέλων του, ἐμαύριζεν μόνον ἡ νέκρωσις ἀχρήστων θάμνων. Ο Οσὲδ, σκεπασμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν μανδύαν του, ἐθρήνει.

Ακούων ὁ Οσὲδ νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Ραββὶ τοῦ ἐκ Γαλιλαίας, ἀνελογίζετο ὅτι θὰ ἦτο καὶ αὐτὸς εἷς ἐκ τῶν μάγων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐθάμβωναν τὴν Ἰουδαίαν, ὡς Απολλώνιος ὁ χαλκόφωνος καὶ Σίμων ὁ Σαμαρείτης, οἱ ὁποῖοι καὶ κατὰ τὰς σκοτεινὰς νύκτας ἀκόμη κατώρθωναν νὰ συνομιλοῦν μὲ τὰ ἄστρα. Ο Ἰησοῦς, δυνατώτερος ἀκόμη ἀπὸ αὐτούς, θὰ κατώρθωνεν ἴσως νὰ σταματήσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀγελῶν του καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀμπέλους του ν' ἀναθάλουν.

Ο Οσὲδ, καλέσας τοὺς θεράποντάς του, τοὺς διέταξε ν' ἀναζητήσουν τὸν Ραββὶ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Γαλιλαίας. Οἱ θεράποντες ἐφόρεσαν τὰς δερματίνας ζώνας των καὶ ἤρχισαν ἀναζητοῦντες. Μίαν δείλην, εἰς τὸ βάθος ἐρυθρωπῆς δύσεως, διέκριναν τὰς λευκὰς χιόνας τοῦ Ερμῶνος. Λιπώτερον, ἡ λίμνη τῆς Γενησαρὲτ ἀπέστιλβεν ἐνώπιόν των, κυανῆ, ὡς τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Εν δροσερὸν πρωΐ, βραδυποδοῦσα ἀγέλη λευκῶν πελαργῶν ἐσπάνιζε τὸν οὐρανόν. Η νέα πόλις τῶν Γαμάλων ἔλαμπε μὲ λάμψιν μαρμάρου, μεταξὺ τοῦ πρασίνου τῶν δένδρων. Καὶ τὸ διυγὲς καὶ σιωπηλὸν ὕδωρ ἔλειχε τοὺς πόδας τῶν ὑψηλῶν θάμνων καὶ τῶν ἀνθισμένων ροδοδαφνῶν.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πληροφορήσῃ τοὺς θεράποντας ποῦ εἶχε διευθυνθῇ ὁ Ἰησοῦς. Τὰ ποίμνια τοῦ Οσὲδ ἐχάνοντο καὶ αἱ ἄμπελοί του ἐξηραίνοντο, ἐνῷ συγχρόνως ἐμαγαλύνετο εἰς τὴν Σαμάρειαν, παρήγορον καὶ πλῆρες θείων ἐλπίδων, τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἐκ Γαλιλαίας...

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κεντυρίων Πούβλιος Σέπτιμος διώκει τὸ φρούριον τὸ δεσπόζον τῆς κοιλάδος τῆς φερούσης πρὸς τὴν Καισάρειαν καὶ τὴν θάλασσαν. Ο Πούβλιος ἦτο ἀνὴρ εὔπορος τυγχάνων τῆς εὐνοίας τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου εἰς τὴν Συρίαν Φλάκου. Αλλ' ἀπό τινος ἡ μονογενὴς καὶ προσφιλὴς κόρη του ἔφθινεν ἀπὸ ἄγνωστον ἀσθένειαν, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἠδυνήθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν Σιδῶνος καὶ Τύρου μετακληθέντες ἀσκληπιάδαι. Λευκὴ καὶ μελαγχολικὴ, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε πρὸς τὸν πατέρα της, ἡ νεᾶνις ἀπέθνησκεν, ἀπέθνησκεν, ἐπὶ τοῦ ἀνθήρου τοῦ φρουρίου, σκεπασμένη μὲ λευκὸν κρήδεμνον. Ενίοτε, κάποιος στρατιώτης ἔτεινεν βραδέως τὸ τόξον του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ βέλος του ἐφόνευεν ἀετόν, ὅστις ἵπτατο, γαλήνιος εἰς τὸ κυανοῦν. Η κόρη τὸ ἔβλεπεν καὶ ἐδυθίζετο ἐκ νέου εἰς τὸ μεταξύ βαθύ ἐνειρόν της.

Ο Σίπτιμος, ἀκούσας περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ραββὶ ὅστις ἐθεράπευεν ὅλας τὰς νόσους, ἀπέστειλε τρεῖς δικαιοχίας στρατιωτῶν καὶ τὰς ἀπέστειλε πρὸς ἀναζήτησίν του. Τὰ σιδηροφρακτα σανδάλια τῶν στρατιωτῶν ἀντήχουν εἰς ὅλας ὁδοὺς τῆς Σαμαρείας. Τὴν νύκτα τὰ ὅπλα των ἀπέστιλβον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν λόφων λάμποντα μεταξὺ τῶν ἐρυθρῶν ἀνταυγειῶν τῶν δάδων. Τὴν ἡμέραν εἰσήρχοντο εἰς ὅλας τὰς οἰκίας ἐρευνῶντες. Αἱ γυναῖκες ἀνήσυχοι τοὺς ἔφερον νὰ πίουν οἶνον τοῦ Σαρὼν εἰς βαθεῖα σκύφη. Οταν διήρχοντο στρατιῶται ἢ ἄνδρες τῶν ἐπισταθμῶν, ἄλλοι οἱ στρατιῶται ἢ ἄνδρες τῶν συριακῶν κοόρτεα ἠνοίγοντο μετ' αὐτῶν, φέροντες ἐπὶ τοῦ κράνους των κλάδον ἐλαίας. Οἱ Εβομῖται ποιμένες, οἱ βόσκοντες τοὺς λευκοὺς βόας, τοὺς προωρισμένους διὰ τὸν Ναὸν, κατέφευγον ἐσπευσμένως ἐπὶ τῶν βουνῶν. Εφθασαν οὕτως οἱ στρατιῶται μέχρις Ασκαλῶνος χωρὶς νὰ εὕρουν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπανήρχοντο βυθίζοντες τὰ σανδάλιά των εἰς τὴν καίουσαν ἄμμον.

Μίαν πρωΐαν, τὴν αὐγήν, πλησίον τῆς Καισαρείας, ἐπάνω εἰς ἀροτερὸν γήλοφον, διεκρίναν ἄλσος ἐκ ροδοδαφνῶν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου δειλὰ ἐλεύκαζεν ἡ λεία πρόσοψις ἑνὸς ναοῦ. Φέρων, λευκοπώτων, φέρων κατάλευκον ἔνδυμα, ἀνέμενε εὐλαβῆς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου [illegible] ἀνίκανος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν μονην δικαιαν πρᾶξιν τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμησεν. Αὐτός, ὅστις τοσάκις ἐρόνευσε τὸν οἶκτον, δὲν ἐδύνατο τώρα νὰ δοκιμάσῃ τὴν γλυκύτητα τοῦ οἴκτου, μ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν του. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος τοσάκις κατεχράσθη τὴν ἐξουσίαν, καθίστατο ἤδη ἀνίκανος νὰ τὴν ἀσκήσῃ, ἄπαξ, ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Αληθῶς, εἰπεῖν, τὸ ἁμάρτημα ἀπέδη δι' αὐτὸν Ερινυὸς καὶ ἀδροδίαιτοι κακίαι του μετεβλήθησαν εἰς ὄργανον τιμωρίας!

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ*

Τὸν ... ἐκείνον ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ... ὁ Απόστολος Πέτρος εἶχον φθάσει εἰς τὸ Παράδεισον, ἀφ' οὗ ἔζησαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ χίλια, καὶ ἑξακόσιας πολλὰς πατρίδας καὶ πόλεις. Εὔκολα ἐννοεῖ κανεὶς τὴν χαρὰν τοῦ Αγίου Πέτρου, νὰ ἐγκατασταθῇ ἀναπαυσιωτάτα εἰς τὰ οὐράνια ὕψη καὶ νὰ θεάται ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ σύμπαν ὁλόκληρον. Πόσον διέφερεν ἡ νέα ἐκείνη ζωὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀενάως ἐγυρίζε εἰς τοὺς δρόμους, ἐπαιτῶν τὸν ἄρτον του ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. Τί χαρὰ δι' ἕνα ἄνθρωπον νὰ περιπατεῖ εἰς τοὺς κήπους τοῦ Παραδείσου ἐνῷ ἦτο συνειθισμένος νὰ πλανᾶται χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς θυελλώδεις νύκτας, ἂν θὰ εὕρισκε καταφύγιον, ἢ ἂν θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ περιμένῃ τὴν αὐγὴν, μέσα εἰς τοὺς παγεροὺς ἀνέμους, τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὴν σκότη.

Κατὰ βάθος ὅμως ὁ Αγ. Πέτρος δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι ὅλα θὰ ἐτελείωναν κατ' εὐχήν. Πάντοτε εἶχεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του μίαν ἀμφιβολίαν δι' ὅλα, καὶ πάντοτε ἦτο ἄτυχος. Αφ' οὗ ὁ Κύριος Ἡμῶν ἦτο ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου πρὸς τί ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς; Μίαν ἡμέραν μάλιστα, τόσον ἡ ὀργὴ τοῦ ἐφάνη δυσβάστακτος ὥστε ὀλίγον ἔμεινε ν' ἀπελπισθῇ. Ο Ἰησοῦς τὸν ὡδήγησεν εἰς τοὺς πρόποδας ὑψηλοῦ βουνοῦ, καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναριχῶνται, χωρὶς ὁ Αγ. Πέτρος νὰ ἐνοῇ τὶ ἐπήγαιναν νὰ κάμουν ἐκεῖ. Διῆλθον ὅλας αἱ ὁποῖαι ἐξηπλώνοντο εἰς τὰ χαμηλώματα τοῦ βουνοῦ ἐκείνου, ἔπειτα πύργους οἱ ὁποῖοι ἦταν κτισμένοι ἐπάνω εἰς βράχους. Δὲν ἐσταμάτησαν οὔτε εἰς τὰ ὑποστατικὰ τῶν χωρικῶν, οὔτε εἰς κανένα πύργον, ἀφίνοντες ὄπισθεν των τὴν καλύβην τοῦ καλοῦ ξυλοκόπου. Αμα ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου τὸ βουνὸν ἐφαίνετο γυμνὸν χωρὶς δένδρα καὶ θάμνους, διῆλθον ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν καλύβην τὴν ὁποίαν εἶχε κτίσει ἕνας εὐλαβὴς ἐρημίτης, διὰ νὰ βοηθῇ τοὺς κινδυνευόντας ὁδοιπόρους. Καὶ ἐδυθίσθησαν μέσα εἰς τοὺς ἀχανεῖς χιονοσκεπεῖς ἀγροὺς κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους κοιμῶνται οἱ ἀρουραῖοι. Καὶ ἔφθασαν τέλος εἰς τοὺς ἐρήμους παγώνας, τοὺς περικυκλουμένους ἀπὸ αἰχμηροὺς ὀρθοὺς βράχους ἔνθα οἱ αἰγαγροὶ μόλις τολμοῦν νὰ ριψοκινδυνεύσουν. Εκεῖ ἐπάνω ὁ Ἰησοῦς εὑρῆκεν ἓν πτωχὸν μικρὸν πτηνὸν, μίαν καρδερίνα νεκρὰν ἀπὸ τὸ ψῦχος. Τὸ ἐσμάζευσε καὶ τὸ ἔπῆρε μαζύ του πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ Αγίου Πέτρου καὶ ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ δύο τὸν δρόμον των ἐπάνω εἰς τὸν ὀλισθηρὸν πάγον. Ποτὲ ὁ Αγιος δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ ὅτι εὑρίσκεται τόσον πλησίον εἰς τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν διότι ἕνας ἄνεμος θανασίμως παγερὸς καὶ μία ὁμίχλη θανασίμως [illegible] ἐπροξένουν εἰς τρόπον ὥστε δὲν διέκριναν πλέον τίποτε ἀπὸ τὴν ἐρημωμένην γῆν.

Εν τούτοις δὲν εἶχον ἀκόμη φθάσει εἰς τὸ ἡμισυ ὕψος τοῦ βουνοῦ.

—Δὲν γυρίζομεν ὀπίσω, εἶπε παρακλητικῶς ὁ Αγ. Πέτρος.

—Οχι ἀκόμη ἀπήντησεν ὁ Χριστός. Θέλω νὰ σοῦ δείξω κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ δώσῃ θάρρος διὰ νὰ ὑπορέρῃς ὅλας τὰς θλίψεις.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην ἕως ὅτου ἔφθασαν πλησίον εἰς ἕνα μεγάλον τοῖχον πολὺ ὑψηλὸν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔφρασσε τὸν δρόμον.

—Ο τοῖχος αὐτὸς, εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς εἶνε γύρω εἰς τὸ βουνὸν καὶ δὲν ἔχει οὔτε μίαν ρωγμὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ ἠμπορῇς νὰ τὸν περάσῃς. Κανὲν ζωντανὸν δὲν δὲ